

PŘEDMLUVA

Byl to zvláštní den. Rozporuplný. Zprvu mizerný, zamračený, později nudný a lehce apatický.

Nakonec nekonečně šťastný.

První máj 1996, slávistické lásky čas.

Dopoledne jsme dostali trojku v Drnovicích, což je nenápadná vesnička, na kterou hned navazuje Vyškov. Dnešní děti – a já jim to pochopitelně nijak nezalívám – budou o té dědině na jihu Moravy vědět sotva. Ovšem za časů, kdy moje Slavia vstávala z popela, se v maličkých Drnovicích hrávala fotbalová liga.

Ta první.

A my tam rupli 0:3.

Přitom jsme mohli oslavit titul, první od roku 1947.

Já se zrovna v tom roce narodil, přesně na Štědrý den, takže titul jsem nezažil ani jeden. Ani jako batole. Ani jako teenager. Ani jako dospělý chlap.

Chápete to?

Jsem snad prokletý?

Copak to Slavia nikdy nedokáže?

Klub trenéra Maddena, brankáře Pláničky, pánů střelců Bicana, Koška, Puče, Kopeckého, Bradáče, klub báječného rodu Veselých, klub Hildebrandta, Segmüllera, bratří Herdů, Lály, Knoflíčka, Kuky nebo Patrika Bergera.

Krásná Slavia, moje druhá životní láska.

Už před válkou, to jsme ještě hrávali na Letné naproti Spartě, si sešívané dresy zamiloval můj táta. A já tu jeho vášeň zdědil.

Viděl jsem Slavii padat, nabírat dech a padat ještě níž. Viděl jsem Slavii mátožnou, odvážnou i trapnou. Viděl jsem Slavii beznadějnou. A pak jsem byl u chvíle, kdy se Slavia vrátila tam, kam patří – na vrchol.

V šestadevadesátém jsem v klubu dělal kustoda, děvečku pro všechno. Byl jsem jedním z nenápadných kamíneků, které potřebuje každý klub k tomu, aby mohl být úspěšný. Prvního května, cestou z Drnovic do Edenu, jsme zprvu úspěšní nebyli. Prohrané návraty po nekonečné dálnici D1, kterou ještě zdaleka nerozkopali tak jako dneska, bývaly za trest. I tehdy by se mrzutost dala krájet. Sestava s Karlem Poborským, Radkem Bejblem, Honzou Suchopárkem nebo Vládou Šmicerem, mými velkými kamarády a budoucími ikonami českého fotbalu, měla ten úkol zvládnout. Přepsat historii!

Mužstvo, které o měsíc dřív bojovalo o finále Poháru UEFA proti Zidanovi, dostalo facku, až to mlasklo.

Naštěstí byl fotbalový pámbůh milosrdný a nenechal nás trpět dlouho.